

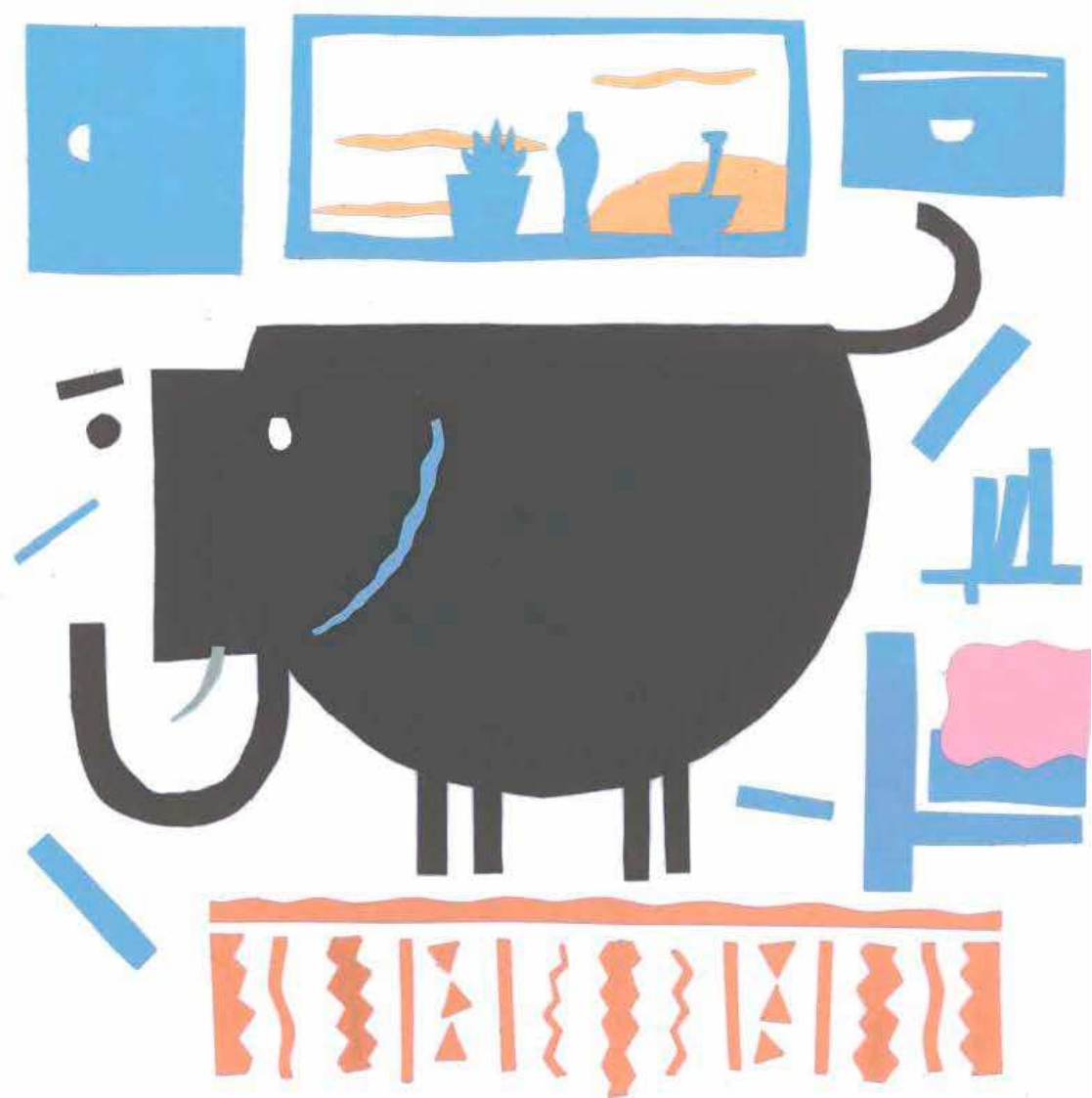
פיל בחדר שלי

ס. וילסון – מ. טימביוס

בוקר אחד לינדי מצאה פיל בחדר שלה.
"ראו!" היא קראה "בחדר שלי עומד פיל!"
"לא, אין כל פיל" אמרה אמא "פילים לא
חיים בבתים. כל אחד יודע."

הפיל פיהק

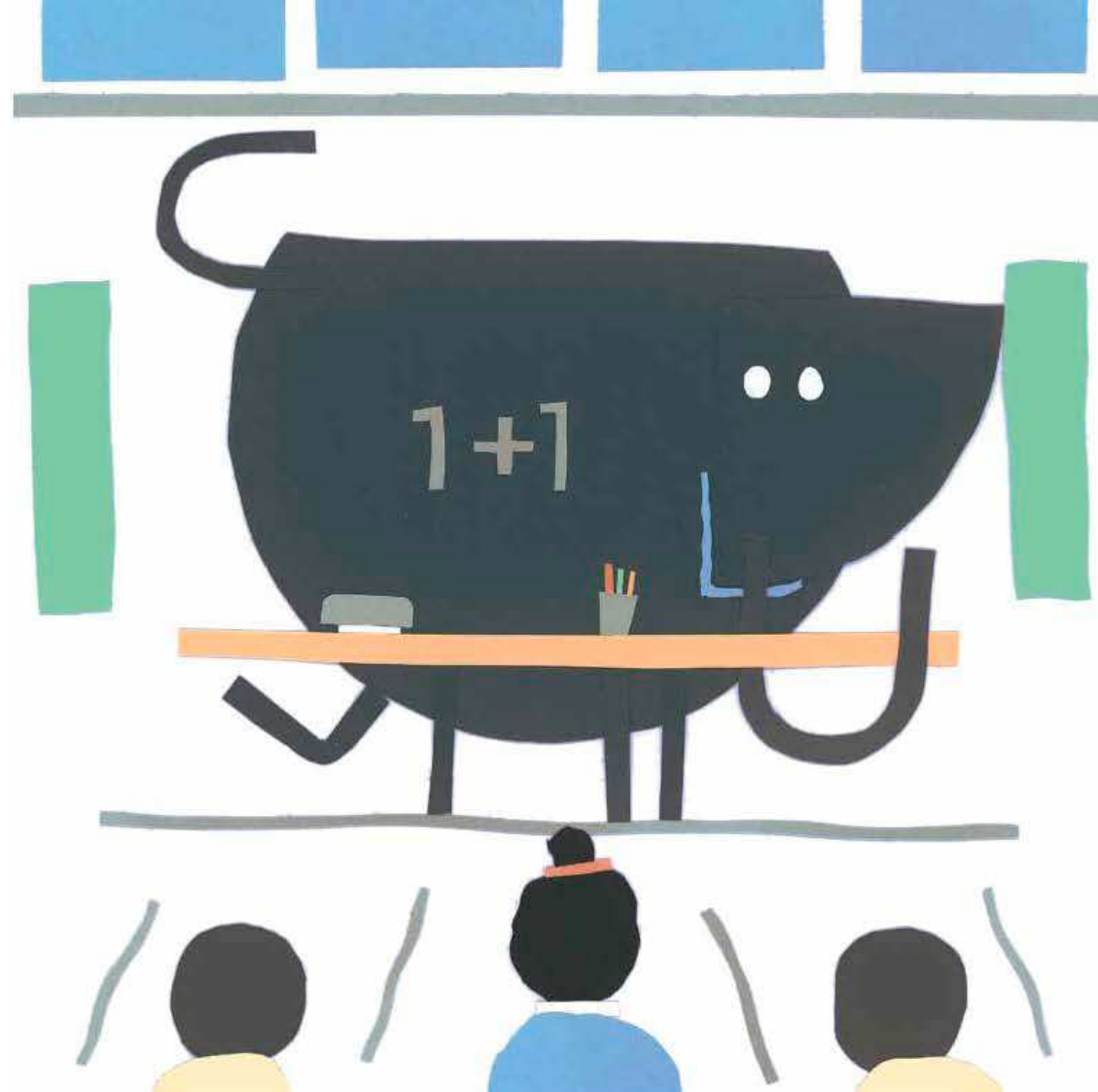
בארוחת בוקר אבא של לינדי
ביקש שתעביר לו חלב.
"אינני יכולה" אמרה לינדי "הפיל
שתה את כולו."
"אין כאן פיל" אמר אבא "פילים
לא חיים בעיר. כל אחד יודע."

הפיל גיהק.

בבית הספר המורה רטן, "מה קרה
ללוח הזה? הוא כולו מקומט!"
"זה לא הלוח. זה הפיל שלי"
אמרה לינדי.
"אין פילים בבית הספר" אמר
המורה "כל אחד יודע."

הפיל אכל את הכריכים של המורה.

בהפסקה הפיל בא עם לינדי לחצר.
הוא הפיל בטעות את הנדנדה.
"לך מכאן!" אמרה לינדי "אתה לא
ממשי ואינך צריך להיות כאן! כל
אחד יודע."
הפיל בכה. הוא הלך וניגב את עיניו
עם החדק.

אחרי בית הספר לינדי לא ראתה
את הפיל בשום מקום.
"פיל!" היא קראה "איפה אתה?"

**לינדי חזרה הביתה בלעדיו.
היא הרגישה בודדה.
היא התיישבה על המדרגות
וחייתה.
וחייתה.
וחייתה.**

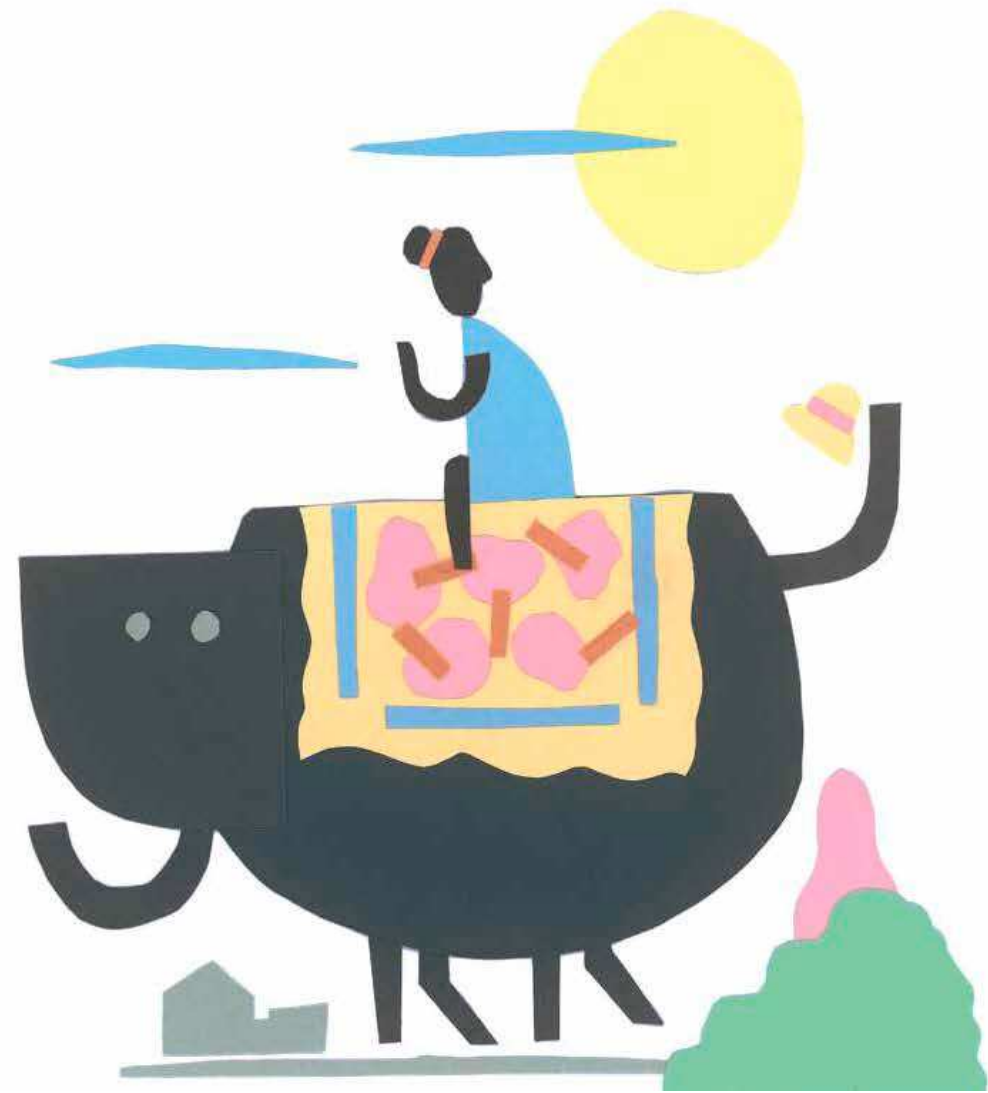
ואז.. היא ראתה את החדק.
והניבים.
והאוזניים.
הפיל בא לאורך הדרך!

היא רצה אליו וחיבקה אותו.
"אני מצטערת" אמרה "לא התכוונתי!
אני יודעת שאתה ממשי. אתה הפיל
שלי!"

הפיל הרים אותה ושם אותה על גבו,
והיא רכבה עליו לאורך הדרך.
היא נפנפה לשכנים.
"הלו מר גרין! הלו גברת גרין!"
"ראו את לינדי!" אמרה גברת גרין
"איך היא הגיעה לשם? אולי גדלה
כל כך!"
"אל תדברי שטויות" אמר מר גרין.
ילדות קטנות לא גדלות לגובה כזה.
כל אחד יודע."

**הפיל הביא אותה עד האגם
והיא גלשה על החדק שלו כמו על
מגלשת.
"הידד!" היא קראה.
הם שיחקו כל אחר הצהריים,
צוחקים ומתיזים מים זה על זה.**

באותו לילה הפיל עטף אותה במיטה.
"תודה פיל" אמרה לינדי "תודה על
היום הנהדר."
הוא ליטף את ראשה ונשכב לישון
מחוץ לחלון.

**"פילים הם החברים הטובים שבעולם"
אמרה לינדי לעצמה.
"אף אחד לא יודע, רק אני והפיל שלי."**

